

ΦΩΝΗ Α'. Δὲν εἶναι ἀληθές!!!

ΔΗΜΗΤΡΑΚΑΚΗΣ. Ψεύδεται, καὶ ἂν τολμᾷς ἔλα ἐδῶ νὰ τὸ εἶπῃς αὐτό!

ΦΩΝΗ Β'. Ψεύδεται, ψεύδεται!

ΔΗΜΗΤΡΑΚΑΚΗΣ. Χράπ, χράπ!..

ΦΩΝΗ Γ'. Εἶσαι ψεύστης.

ΔΗΜΗΤΡΑΚΑΚΗΣ. (μαϊνόμενος). "Ἐβγα μωρὲ νὰ μοῦ τὸ πῆς ἂν τολμᾷς χράπ, νὰ ἐδῶ χρίπ, καὶ ὄχι αὐτοῦ χράπ χρίπ!

ΜΑΝΔΑΛΟΣ (κατερχόμενος ἀπὸ τὸ βῆμα ἀνεγείρει τὸ δεξιό του μανῖκι, προτείνει σχεδὸν ἡμίγυμνο, ἀπολήγον εἰς γρόνθον μαλτέζικο τὸ δεξιόν του χέρι). Εἶται ψεύτης ἐσὺ καὶ φαίνεσαι ἀπὸ τὰ μούτρα σου, βρωμιάρη!

ΔΗΜΗΤΡΑΚΑΚΗΣ (μὲ φωνὴν τεσσάρων ἑμοῦ θηρίων βροχών). Εἶσ' ἐσὺ ψεύτης καὶ σὲ περιφρονῶ! ὦ ω χαμάλη!

ΜΑΝΔΑΛΟΣ (προτείνει τὸν ἕνα πόδα του εἰς θέσιν λογχομαχίας, ἀφίνει τὸν λιχανὸν τοῦ γρόθου του εἰς θέσιν δυνατὴν καὶ κλίνει τὴν χεῖρά του πρὸς τὴν γῆν). "Ἄν σοῦ βαστᾷ μωρὲ κατέβα ἐδῶ ἢ (στρέφει τὴν χεῖρά του πρὸς τὴν θύραν τῆς Βουλῆς) ἔβγα ἔξω!..

ΑΚΡΟΑΤΗΡΙΟΝ (τρίβον τοὺς ὄνυχάς του) κσ, κσ, κσ.

ΡΟΖΟΥ (ἀπὸ τὸ θεωρεῖον) βρὲ σεῖς, βρὲ ματκαράδες δὲν τρέπεσθε φτοῦ σας φτοῦ σας, ξέστρωται!..

ΓΡΟΘΙΑ ΔΗΜΗΤΡΑΚΑΚΗΣ (κατ' ἰδίαν) πρέπει νὰ τοῦ καταφέρω μία ἴστα ρουθούνια). Νὰ χράμ χαμάλη!!

ΜΑΓΚΟΥΡΑ! (τοῦ Μανδάλου ὑψωμένη πρὸς τὴν Γροθιά) Νὰ καὶ σὺ μπερμπάντη!

ΠΡΟΕΔΡΟΣ. ....

ΒΑΡΒΟΓΛΗΣ (ὑψώνει τὴν μαγκούρα) Βέβηλε ἐμίανες τὴν ἔθνικὴν ἀντιπροσωπεῖαν (τοῦ καταφέρει μία μαγκουριά).

ΠΕΤΣΑΛΗΣ (τιθέμενος ἐν τῷ μέσῳ). Βρὲ παιδιὰ κτυπάτε ἐμένα, ἀλλὰ μὴν παρεκτρέπεσθε ἐντὸς τοῦ κοινοβουλίου.

ΡΟΥΣΟΠΟΥΛΟΣ (ὑψώνει τὴν μαγκούρα του). Πίσω τραμπούκε ἐν ὀνόματι τοῦ ἔθνους (τοῦ καταφέρει μιὰ μαγκουριά).

ΔΕΛΗΓΙΑΝΝΗΣ (εγείρεται, θέτει τοὺς δύο του ἀγκῶνας ἐπὶ τοῦ ἐδωλίου του καὶ τοποθετεῖ τὸ πρόσωπόν του ὡς πορτοκάλιον ἐν τῷ μέσῳ τῶν δύο του παλαμῶν καὶ κατ' ἰδίαν). Ἄλλοίμονον ἐὰν καὶ τὸ ξυλοκοπᾶσθαι εἰσαχθῆσεται εἰς τὴν ἡμερησίαν διάταξιν!!

Μαγκούραι, πολλοὶ ὑψόμενοι εἰς τὸν ἀέρα σχηματίζουσι πολλὰ σχήματα μεταξὺ τῶν ἑποίων καὶ τὸ λάβαρον: **Ἐν τούτῳ Νίκα!**

ΛΕΙΩΜΑΤΙΚΟΣ. Εἰσέρχεται διὰ νὰ ἀναλάβῃ τὴν ἀρχηγίαν τῆς μάχης καὶ ἐξέρχεται διὰ γρονθοκοπημάτων γενναίων, ψιθυρίζων: ἄ! τίποτε! τίποτε!

ΚΑΠΕΛΛΟ (πρὸς μίαν Μαγκούραν). Τί κτυπᾷς ἐστὶ ἀδελφέ; ἐγὼ δὲν ἀνακατόνομαι.

ΜΑΝΔΑΛΟΣ (κρατούμενος μανιώδης εἰς μίαν γωνίαν τῆς βουλῆς καὶ ἀγωνιζόμενος πάντοτε νὰ ἐρμήσῃ). Ἀφήστε, ἀφήστε με νὰ τὸν φάω!..

ΔΟΥΖΙΝΑΣ. Νὰ διαλυθῇ ἡ συνεδρίασις διὰ τὴν ἔθνικὴν ταύτην συμφορὰν.

ΜΑΓΚΟΥΡΑ (στρέφεται πρὸς αὐτὸν ἀπειλητικῶς).

ΜΑΥΡΟΜΙΧΑΛΗΣ (δεικνύων ταῖς Μαγκούραις) ἡ κατάστασις αὐτή....

ΜΑΓΚΟΥΡΑ τοῦ Κώστα, στριφογυρίζουσα εἰς τὸν ἀέρα καὶ διαγραφίζουσα σπαθισμούς πρὸς τὸν πρόεδρον: Νὰ διαλύσῃς τὴν συνεδρίασιν, διότι ἡ βουλὴ πρέπει νὰ ἐκφράσῃ τὴν λύπην τῆς.

ΡΗΓΟΠΟΥΛΟΣ (καταλαμβάνει τὸ βῆμα). Νὰ εἰπῶ δύο λέξεις....

ΔΥΟ ΜΑΓΚΟΥΡΑΙ (στρέφονται πρὸς αὐτὸν ἀπειλητικῶς).

ΡΗΓΟΠΟΥΛΟΣ. Εἶμαι σύμφωνος. Αὐτὸ ἤθελα νὰ εἰπῶ καὶ ἐγὼ!..

ΟΙ ΕΜΠΟΡΟΙ ΤΩΝ ΕΘΝΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια ἴδε ἀριθ. 392)

— "Ἐχετε ἐλπίδα, κύριε μου, αἱ προκισθήσεις μᾶς ἀπατώσιν, ἀντίπειν ὁ Μηνᾶς, ὅστις ἐκ τοῦ τρόπου, μεθ' οὗ ὠμίλει, ἐφαίνετο ὅτι εἶχεν ἀπαυδῆσαι ἐπαναλαμβάνων καθ' ἐκάστην τὸ ἐπιχειρήμα τοῦτο.

Ἐπρεσβύτερος τῶν δύο ἀνδρῶν περιπάτει μὲ βροῦ καὶ βραδὺ βῆμα καὶ ἔστυρεν, οὕτως εἶπεν, τοὺς πόδας του. Ἀνῆλθε μέχρι βράχου τινός, οὗ αἱ ρίζαι ἐφθάνον μέχρι τῆς θαλάσσης, καὶ ἐκάθισεν ἐπ' αὐτοῦ. Ὁ Μηνᾶς τὸν ἐμιμήθη.

— Μόλις ἐπατήσαμεν εἰς τὴν ξηρὰν, κύριε μου, εἶπεν οὗτος, καὶ ἐκαθίσασμεν ἤδη, ὡς νὰ εἴμεθα κουρασμένοι ἐκ μακροῦς πεζοπορίας.

— Μηνᾶ, εἶπεν ἐκεῖνος, μὴ ἀπαντῶν ἀμέσως εἰς τὴν παρὰ τῆσιν αὐτοῦ, ἔχεις βεβαιότητα ὅτι εἶναι ἐδῶ, εἰς τὴν Πάτμον;

— "Ἐχω βεβαιότητα, κύριε μου, ἀπήντησεν ὁ Μηνᾶς τὴν εἶδα μὲ τοὺς ὀφθαλμούς μου.

— Μοὶ φαίνεται, Μηνᾶ, ὅτι δὲν θ' ἀζιωθῶ νὰ τὴν ἴδω, ἢ ὅτι θὰ τῇ συμβῇ δυστύχημα ἐξ αἰτίας μου. Ἐπεθύμουν νὰ μὴ ἤρχομαι ἐδῶ. Τί ἐλπίζω ἐκ τοῦ ταξιδίου τούτου; Ἡ θέσις μου εἶναι ἐκεῖ, ὅπου εἶναι ἡ ἐκδίκησις μου. Ἡ ἐκδίκησις εἶναι τὸ τελευταῖον ἄσυλον, ὅπερ μένει εἰς ἄνθρωπον προδοθέντα, ἐγκαταλειφθέντα καὶ γηράσαντα. Δύναμαι ἄρα νὰ ἐλπίσω ὅτι θὰ ἐπανέλθῃ δι' ἐμὲ ἡ νεότης, ὁ ἔρωσ καὶ ἡ οἰκιακὴ εἰρήνη; Ταῦτα εἶναι ἀδύνατα. Καὶ ἂν ζῇ ἐκεῖνη, δύναται νὰ ἐπανέλθῃ πρὸς ἐμὲ ἀγνή, ὡς ἄλλοτε; Τίς ἤξεύρει ἂν δὲν ἠγάπησε τὸν Βενετὸν καὶ ἂν δὲν τὸν ἀγαπᾷ ἀκόμη; Ἐκεῖνος εἶναι γόνος. Εἶναι φαρμακεὺς καὶ δαιμονολάτρης. Πῶς θὰ ἐπανέλθῃ αὐτὴ πρὸς ἐμὲ; Δύναται γινῆ γευθεῖσα τῶν ἀκολάστων ἡδονῶν τοῦ ἀσώτου βίου νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν ἐστίαν τοῦ συζύγου τῆς; Μὴ τὸ πιστεύσῃς. Ὅσον ἐνάρετος καὶ ἂν ἦτο ἡ δυστυχὴς ἐκεῖνη, δὲν ἠδύνατο εἰμὴ νὰ διαστραφῇ ἢ θέλησις τῆς, καὶ νὰ πωρωθῇ ἡ καρδία τῆς ἐκ τῆς μετὰ τοῦ Βενετοῦ ἐπαρῆς. Τίς ἤξεύρει ποῖα ὄργανα τῆς ἐδίδασκεν ἐκεῖνος! Τὴν ἐπότισε τὸ ποτήριον τῆς πόρνης, ὡς λέγει ἡ Ἀποκάλυψις. Δὲν δύναται νὰ εἶναι πλέον ἐκεῖνη εἰς τὰ λογικά τῆς, καὶ ἂν διετῆρησε κόκκον τινὰ λογικοῦ, θὰ ἐπιθυμῇ ν' ἀφιερῶσθαι εἰς τὸν Θεὸν τὸν βίον τῆς. Φοβοῦμαι μὴ εὖρον τὴν δύσπικρον ταύτην γυναῖκα παραπαίουσαν καὶ ληροῦσαν τοὺς λήρους τῆς ἀσελγείας. Ὡ, ἂς ἦτο τοῦλάχιστον ἱκανὴ

ΦΩΝΑΙ ΠΟΛΛΑΙ. Νά διαλυθῆ ἡ συνεδρίασις.

ΔΕΛΗΓΙΑΝΝΗΣ (συγκεκλινημένος). Τὸ γεγονός τὸ ὁποῖον ἔλαβε χώραν πρὸ ὀλίγου εἶναι γεγονός ἐκ τῶν γεγονότων τὰ ὁποῖα ἀποτελοῦσι ψηλαφητὴν ἀποδεικτικότητα τοῦ περιορισμοῦ τῆς ἐλευθεριότητος τοῦ λεκτικοῦ μας! Ἡμεῖς ὡς ἀντιπολίτευσις δὲν δυνάμεθα νὰ συμπράττωμεν ἐάν δὲν δοθῆσεται ἡμῖν τῇ ἀντιπολιτεύσει πλήρης ἰκανοποίησις. Ἀποχωροῦμεν!...

ΠΕΤΡΙΤΣΗΣ (πρὸς τοὺς ἀποχωροῦντας). Διατὶ δὲν τὸ συζητεῖτε;

ΜΑΓΚΟΥΡΑΙ, ΦΩΝΑΙ, ΓΡΟΘΙΕΣ (ἐγείρονται πρὸς τὸν Πετριτσην, ὅστις παραμερίζει καὶ διαλύεται ἡ συνεδρίασις ἐν μέσῳ χειροκροτημάτων καὶ ἀλλαλαγμοῦ τοῦ ἀκροατηρίου).

Μάγκας

ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἡ Σχολὴ τῶν Νέων ἀρχεται καταλαμβάνουσα τὴν θέσιν τῆς ἐν τῇ συγχρόνῳ ποιήσει. Οἱ ἐπιπλεύσαντες — τοὺς γνωρίζετε — εἶναι τρεῖς καὶ μόνοι. Ὁ Νίκος ὁ Καμπᾶς, ὁ Γεώργιος Δροσύνης καὶ ὁ Κώστας Παλαμᾶς. Δὲν ὀμιλοῦμεν περὶ ἄλλων, ἄλλου εἶδους. Ἄλλ' οἱ τρεῖς αὐτοὶ μαζὺ ἀνεφάνησαν ἀδελφωμένοι καὶ περίπου ἐν καὶ τὸ αὐτὸ εἶδος ποιήσεως ἐκαλλιέργησαν· ἂν καὶ ἕκαστος φέρῃ τὴν ἰδιοφυῖαν καὶ τὴν πρωτοτυπίαν του.

Οἱ δύο πρῶτοι ἐξέδωκαν συλλογὰς, τοὺς Στίχους, τοὺς Ἰστοὺς Ἀράχνης, τοὺς Σταλακτίτας.

Ἦδη καὶ ὁ θερμότερος καὶ ποιητικώτερος τῶν τριῶν, καθυστερῶν τῆς γλυπτικῆς τοῦ ἐνὸς τελειότητος καὶ τῆς τεχνικῆς

ν' ἀφιερωθῆ εἰς τὸν Θεόν! Τίς δύναται νὰ ζηλοτυπήσῃ τοιοῦτον ἀντίζηλον; Ἀλλὰ τρέμω μήπως ἀκούσω ἡμέραν τινὰ ὅτι ὁ Βενετὸς τὴν ἐπανέυρεν, ἢ, Θεέ μου οἴκτειρον, ὅτι μετέβη αὐτῇ πρὸς ἀναζήτησιν τοῦ Βενετοῦ! Ταῦτα μοὶ προεῖπε νύκτα τινὰ ἡ Γραφτῶ, ἡ μάγισσα, εἶθε τὸ στόμα τῆς νὰ ἐκλείετο διαπαντός, προτοῦ νὰ με εἶπῃ ταῦτα. Οὐδέποτε εἶχον συλλάβει, οὐδ' ἠδύναμην νὰ συλλάβω ποτέ, ὑποψίαν κατὰ τῆς γυναικὸς μου. Ἐνόμιζον ὅτι αὐτῇ δὲν ἠγάπησε τὸν Βενετόν, ἀλλ' ἔγεινε θυμὰ αὐτοῦ. Ἀλλ' ἡ δυσειδὴς ἐκείνη γραῖα, ἡ Φορκίνα, μὴ εἶπε τὰ ἐναντία. Καὶ τότε μὲν δὲν τὴν ἐπίστευσα, οὐδὲ ἠκροάσθην τοὺς λόγους τῆς. Σήμερον ὅμως μοὶ ἐπανερχονται διὰ πρῶτην φορὰν οἱ λόγοι οὗτοι· μοὶ φαίνεται ὅτι λαμβάνουσι ὁστὰ καὶ σάρκα, γίνονται μορμολύκεια καὶ μὲ φοβίζουσι. Καὶ φαντάσθητι, φίλε μου, ἤξευρες τί θὰ εἶπῃ τοῦτο; Νά εἶσαι ἀνὴρ τίμιος, ἀγαθός, ἀμεμπτος, νὰ ἀγαπᾶς περιπαθῶς γυναῖκά τινα, ἧτις νὰ εἶναι σύζυγός σου, νὰ τὴν νομίζῃς εὐτυχίαν σου, κόσμημά σου, θησαυρόν σου, καταφυγὴν σου, ἐλπίδα σου εἰς τοῦτον τὸν κόσμον! Καὶ νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν οἰκίαν σου ξένος τις, ὃν νὰ φιλοξενήσῃς μετὰ προθυμίας, καὶ νὰ σοῦ ἀρπάσῃ τὴν γυναῖκα ταύτην καὶ νὰ φύγῃ μετ' αὐτῆς! Ὡ, κόλασις! Ν' ἀφυπνισθῆς πρῶταν τινὰ ἐγκαταλειμμένος, προδεδωμένος, κατησχυμένος, κατάρτος! Καὶ ἐπὶ πολὺν χρόνον ἐπίστευον ὁ ἄφρων, ὁ νήπιος, ὅτι αὕτη ὑπῆρξε θυμὰ καὶ τὸν ἠκολούθησεν ἀκουσίως. Ἀλλὰ σήμερον, ὅταν τὸ συλλογίζωμαι, πειθῶμαι ὅτι αὕτη τὸν ἡ-

τοῦ ἄλλου πλαστικότητος, ἀλλὰ γονιμώτερος καὶ περιπαθέστερος καὶ εἰκονικώτερος καὶ ἀληθέστερος τρόπον τινα ποιητῆς, ὁ Κώστας Παλαμᾶς, ὁ συντάκτης τῶν Πρακτικῶν τῆς Βουλῆς τοῦ Μὴ Χάνεσαι, ἀναγγέλλει μόλις τὴν ἐκδοσὴν πρῶτης συλλογῆς ποιημάτων, ἐνῶ ἠδύνατο πρὸ τριετίας ἀκόμη νὰ ἐκδώσῃ δύο καὶ τρεῖς τοιαύτας.

Ἡ συλλογὴ του διαιρεῖται εἰς τρία μέρη: Τὸ ἄρθρον τῆς ἀγάπης — Τραγούδι τῆς Ἀμνης — Τὰ τρεῖς μὲν.

Πιστεύομεν ὅτι ἡ συλλογὴ τοῦ κ. Παλαμᾶ θὰ γίνῃ ἀνάβαστος ἐν μέσῳ μικρῶν ἀνοδοδεσμῶν καὶ εὐδῶν πνοῶν ὑπὸ τῶν εὐαισθητῶν ἀμφοτέρων τῶν φύλων.

Τὰς ἡμέρας αὐτὰς τῆς προσεγγίσεως τῶν ἑορτῶν, τῆς τεχνικῆς ἀνοξέως, τοῦ μετημψιεσμένου χειμῶνος, τῆς ὑποφωσκούσης Πρωτοχρονιάς, τῶν ἐλπίδων καὶ τῆς ἀπελπισίας τοῦ Χρηματιστηρίου, τῆς ἀφαιρέσεως τῶν βαρέων ἐπανωφθρίων, μὲ τὰ ὁποῖα αἱ κυρίαὶ καλύπτουν τὰ ὀρεκτικά των, τῶν ῥαβδοκυπημάτων τῶν βουλευτῶν, ἢ ὀρεξίς τῶν Ἀθηναίων διπλασιάζεται καὶ ἡ μάγειρικὴ τῶν ξενοδοχείων πρέπει νὰ εἶναι *al giorno*.

Τὴν ψυχολογικὴν αὐτὴν στιγμὴν καλλιτεχνικώτατα ἐκμεταλλεύεται τὸ σουλτανικὸν Καφεστιατόριον ἡ **Εὐρώπη** τῆς Πλατείας Συντάγματος.

Ἡ Εὐρώπη ἐπιδιώκουσα τὸν διαμελισμὸν τῆς Ἀνατολῆς, αὐτὸ γίνεται ἐν τῷ ξενοδοχείῳ αὐτῷ, τοῦ ὁποῖου τὰ θέλητρα ἐπιμένουσι κάθε λίγο καὶ κομμάτι νὰ ἐξαιρώμεν, διότι διευθυντὰς τοιούτων καταστημάτων ὑπολαμβάνομεν εὐεργετικώτερος διὰ τὴν κοινωνίαν ἀπὸ πολλοὺς βουλευτὰς καὶ πρωθυπουργοὺς μας. Παρὰ τὸν εὐρωπαϊκώτατον ἐπὶ δεκάωρον βράζοντα κοσμομέν, καὶ τὰ ἐκ μυρίων μύρων καὶ κρέατων καὶ διεγερτικῶν συνιστάμενα ἐμβάμματα βλέπει τις

γάπα... καὶ ἡ λέξις αὕτη κατασπαράττει τὴν καρδίαν μου, ὡς χίλια ξίφη. Ἄ, ἡ μάγισσα ἐκείνη. ἡ ἀπαισία γραῖα Φορκίνα, εἶχε δίκαιον. Τὸν ἠγάπα βεβαίως! Τὸν ἠγάπα! Ἀλλ' ἐγὼ τί κακὸν ἐπραξα διὰ νὰ βασανίζωμαι τόσο; ἢ κολάζομαι ζῶν, ἕνεκα τῆς ἄκρας ἀγαθότητός μου;... Ὑπάρχει λοιπὸν Κόλασις πρὸ τῆς Κολάσεως;...

Πρὸς τὸν χείμαρρον τοῦτον τῶν λόγων οὐδὲν ἠδύνατο νὰ ἀντιτάξῃ ὁ Μηνᾶς. Ἐκάθητο ἀκούων σιωπηλὸς καὶ μόλις προλαμβάνων ν' ἀκούῃ τὰς λέξεις.

— Διὰ τοῦτο, Μηνᾶ, ἐπανελάβην ὁ ἕτερος, τώρα ὅτε ἤλθομεν πλέον εἰς τὴν νῆσον ταύτην καὶ τὰ γενόμενα δὲν ἀπογίνονται, εἶναι καιρὸς νὰ σκεφθῶμεν τί πρέπει νὰ πράξωμεν. Ἄκουε τὸ σχέδιον, ὅπερ ἔχω καταρτίσει. Ἐγὼ μὲν θὰ μείνω εἰς τὸ χωρίον τοῦτο νὰ σὲ περιμένω. Σὺ δὲ θὰ ὑπάγῃς μόνος εἰς τὴν Μονὴν τοῦ ἁγίου Ἰωάννου, νὰ πληροφορηθῆς ποῦ κατοικεῖ αὐτῇ ἡ γυνή. Καὶ ὅταν μάθῃς ὀριστικῶς ὅτι εἶναι ζῶσα, Μηνᾶ, καὶ κατοικεῖ κάπου, θὰ ἐπανελθῆς πρὸς ἐμέ, καὶ θὰ σκεφθῶμεν ἐκ δευτέρου, ἂν πρέπει νὰ ὑπάγωμεν ἁμῶν νὰ τὴν ἴδωμεν; ἢ νὰ ὑπάγῃς σὺ μόνος, καὶ ἐγὼ νὰ σὲ περιμένω, ὅπερ μοὶ φαίνεται καὶ προτιμότερον.

— Ὅπως ἐπιθυμεῖτε, κύριέ μου.

— Λοιπὸν σήμερον νὰ ἐτοιμασθῆς δι' ὁδοιπορίαν. Θὰ ὑπάγῃς εἰς τὸ μοναστήριον ὡς προσκυνητῆς, καὶ συγχρόνως θέλεις ἀναζητήσῃ τὴν κατοικίαν τῆς δυστυχοῦς ταύτης γυναικός.